

[Finansministeren.]

tereform vil allerede af tekniske grunde uden tvivl tage flere år. Der sidder for tiden tre kommissioner, der beskæftiger sig med skattereformsproblemer; der sidder en grundskyldskommission, der er nedsat af den foregående regering, der sidder en motorafgiftskommission, som er nedsat af den næstforegående regering, og der sidder en toldkommission, der er nedsat af den nuværende regering; der sidder tillige et særligt udvalg, der skal beskæftige sig med afskrivningsreglerne i beskatningen, som jo er et meget vanskeligt punkt. Vi ved endnu ikke, hvad der kommer til at stå i disse kommissioners betænkninger, og det må man naturligvis tage i betragtning, når man til sin tid skal udforme de pågældende lovbestemmelser.

Men vigtigere end alt andet er det naturligvis, hvor store de offentlige udgifter bliver, fordi det er det, der bestemmer skatternes højde. Vi står midt i en opbygning af vort forsvar, og vi ved, at aldersrenten vil være en voksende byrde i de kommende år på grund af det stigende antal gamle. Iøvrigt har jo statsbudgettet været i stærk udvikling siden 1938, ikke blot på grund af pristigningen som sådan, men også fordi staten i stigende omfang har overtaget byrderne fra private, fra organisationer og fra kommunerne. Ikke mindst må statens store udlånsbudget i disse år vække til alvorlig eftertanke; det er derfor, regeringen har rejst spørgsmålet om en udgiftsreform, og det er derfor, vi i sidste uge har forelagt rigsdagen de første elementer af en sådan reform, men vi bør jo mere generelt sagt i de kommende år gennemtænke og blive enige om, hvilke udgifter der repræsenterer virkelig naturlige statsopgaver på længere sigt, og hvilke af statens nuværende udgifter der mere er et produkt af de sidste års ekstraordinære forhold, således at de kan afvikles, hvis vi kommer ind i en roligere periode. Der er al mulig grund til at understrege, at hvis vi kommer op på et for stort statsbudget, vil det medføre betydelige vanskeligheder — man kan måske også sige en vis fare for den økonomiske sta-

bilitet, der enten kræver de meget store skatter, eller også risikerer man en direkte inflation ved, at skatterne ikke dækker udgifterne.

Det er imidlertid klart, at en sådan udgiftsreform må komme gradvis; man kan ikke gennemføre store forandringer på een gang, uden at det medfører store forstyrrelser. Af samme grunde må også en skattereform komme gradvis, og netop fordi det er udgifterne, der bestemmer skatternes højde, er det klart, at de to ting: udgiftsreformen og skattereformen, hænger nøje sammen og bør behandles af rigsdagen med fornøden hensyntagen til denne sammenhæng i de kommende år.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om midlertidig forlængelse af forbrugsafgiftslove og forslag til lov om en tillægsafgift af visse motorkøretøjer m. v. for finansåret 1953—54.

Valgt blev: *Poul Hansen (Slagelse), Holger Eriksen, H. C. Hansen, Poul Hansen (Kalundborg), Kai Jensen, M. Larsen, Carl Petersen, Himmelstrup, Edvard Sørensen, Ollgaard, Poul Møller, Karl Olsen, Tesdorpf, Aage Fogh og Tholstrup.*

Formanden: Jeg skal foreløbig forbigå punkterne 3 og 4 på dagsordenen og gå til punkt 5:

Eventuelt: anden (sidste) behandling af indstilling om beslutning angående statsregnskabet for finansåret 1950—51.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3054).

Formanden: Denne sag kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men